

La feblesa dels vincles

A *Què et diu la natura?*, Hong Sang-soo torna com sempre a mantenir-se fidel al seu cinema minimalista. El seu objectiu és construir una peça aparentment lleugera però amb debats morals, resolucions afectives i situacions iròniques. Un jove poeta arriba a la casa de la família de la seva parella per ser presentat als pares. D'aquesta situació tant simple, Hong Sang-soo extreu una delicada exploració de les inseguretats masculines, de la fragilitat dels vincles i de la dificultat de sostenir una identitat coherent davant dels altres. El personatge que arriba a la casa és Donghwa, un poeta jove i insegur que es mou entre la tímida i una certa vanitat latent. Hong construeix el relat a partir de llargues converses successives. En primer lloc, amb el pare mentre fumen al jardí, després amb la germana i finalment durant el sopar familiar amb la presència de la mare. Mentre xerren no paren de beure. Com sempre en el cinema del director coreà, les converses són el veritable motor dramàtic. No hi ha grans girs narratius ni conflictes explícits; tot passa en els silencis, en les repeticions, en les vacil·lacions i en els petits desajustos de to entre els diferents personatges.

Allò que uneix Donghwa amb la família és la poesia. El pare admira la literatura i observa el jove amb una curiositat entre paternal i intel·lectual. Però el film introdueix un segon element clau com és la natura del títol. El pare viu fascinat pel paisatge que envolta la casa a la petita ciutat on resideixen i defensa una mena d'harmonia natural com a refugi davant del soroll del món contemporani. Tanmateix, Hong Sang-soo no tracta la natura des d'un vessant transcendental o místic, sinó amb la seva ironia habitual. La contemplació dels arbres, del jardí o de la muntanya conviu constantment amb la incomoditat humana amb els rituals absurds de la cordialitat. L'escena del temple que té lloc a l'interior del temple budista resumeix el to de *Què et diu la natura?* En aparença, podria semblar un moment de recolliment espiritual, però Hong la filma amb una distància subtil que evita qualsevol solemnitat. El temple no ofereix una revelació ni una transformació profunda; l'espai és més aviat el lloc on els personatges projecten les seves pròpies contradiccions. La natura i el budisme apareixen així com ideals de serenitat als quals els personatges aspiren sense arribar mai del tot. El director sembla suggerir que la recerca de puresa o autenticitat sempre queda contaminada per l'ego, per la

QUÈ ET DIU AQUESTA NATURA?

Títol Original: 자연은 당신에게 무엇을 말하고 있습니까

País: Corea del sud, 2025

Direcció i guió: Hong Sang-soo

Intèrprets: Ha Seong-guk, Kwon Hae-hyo, Cho Yun-hee, Park Mi-so

Gènere: Drama, romàntic

Durada: 108 min

Idioma: Coreà

Subtítols: Català

No recomanada per a menors de 12 anys

incomoditat i per les petites misèries quotidianes. La ironia travessa tota la pel·lícula. És magnífic el contrast entre la gran casa familiar —espai de confort, cultura i estabilitat— i el cotxe espatllat de Donghwa, que funciona com una prolongació de la seva precarietat emocional i vital. Hong converteix aquest detall gairebé anecdòtic en un motiu còmic recurrent. El vehicle que no acaba de funcionar desmunta constantment qualsevol intent del personatge de presentar-se amb dignitat davant de la família. Aquesta tensió entre aparença i fragilitat és central en el cinema de Hong Sang-soo.

Formalment, la pel·lícula confirma una vegada més la fidelitat del director al seu mètode de rodatge àgil i depurat. Plans llargs, zooms sobtats, escenes de conversa filmades amb aparent senzillesa i una construcció dramàtica basada en mínims elements. Hong no necessita gairebé res per crear un món. Construeix la pel·lícula amb els espais d'una casa, una taula, unes ampolles de soju i uns personatges parlant. Però darrere d'aquesta economia hi ha una precisió extraordinària per captar, com en tota la seva prolífica filmografia, els moviments de l'ànima humana. A *Què et diu la natura?*, el cineasta torna a demostrar que les situacions més simples poden contenir una profunda complexitat emocional i moral.

Àngel Quintana

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona